

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Esra EKMEK
MUAMMA

Hüsran, en buçuk yerinden dağılıyor tasvirimiz
Kelimelerin kifayetsiz kaldığı yerlerde bitkiler yetiştirdik
Sonunu bile bile bu yolu seçtik
Gençliğimizi verdik, yine de devam ettik
Tükendik
Kalem olduk, yazmadık; çiçek olduk, açmadık
Yaşamak için elimizden geleni yapmadık
Çok sevdik, çok yanıldık
Cümle cümle solarken, kahkahalarımızla şehirler inşa ettik
Mor petunyalar ezilmesin diye uğraşmadık
Çok kırgındık
Mor petunyalar ezildi
Ağlamadık

Hazal Başak YILDIRIM
SENİN İÇİN

Ben sana senin için bir şiir yazarım. Yazarım da dün annem çayı çok demli koydu, bugün zor. Dedim kaç defa açık olsun. Şekeri azalttım, çay açık olsun. Demli olunca daha iyi olduğuna inanır. Bu sebeptendir tabağıma yiyeceğimden fazla koymasın.

Ben sana senin için bir şiir yazarım da, yolunda gitmedi bazı şeyler. Dün yağmurdan sonra gökkuşağı çıkmadı. Ben yağmurdan hazzetmem eskisi kadar. Ona katlanabilmek içinse hazzettiğim gökkuşağını düşünürüm. Ben içimi açmış beklerken o gelmedi, yanlış anlama olmasın, "O" dediğim gökkuşağı.

Ben sana senin için bir şiir yazarım lakin eklemek fiyatları arttı. Yanlış anlama, ülkemi çok severim.

Ben sana senin için bir şiir yazarım, yazarım da dün aldığım karışık kuruyemiştenden tam on yedi tane ucu kapalı Antep fıstığı çıktı. İçim buruk içim yangın yeri. Olmaz, bugün zor.

Ben sana senin için bir şiir yazarım, yazarım da dün gözlerimin önünde bir kuş öldü. Kuşları severim ben. Bir kuşun ölmesi demek hayatın yaşanılır olduğuna olan inancımın eksilerek sana yaklaşması demek. İçinde kuş geçen şiirlerin acısının artması demek. Bugün hüznün var, yazamam bugün şiir. İnan yazamam...

Ben sana senin için bir şiir yazarım yazmasına da, bir enkazdan sağ çıkmış gibi sarılmadık daha birbirimize. İnan ben de böylesi bir eksiklik mevcutken, ben sana şiir yazamam.

Bak ben sana senin için güzel bir şiir yazarım ama ellerin soğuk. Bugün soğuk ellerin. Sen bahane sanıyorsun ama değil. Avuç içlerinden öpmek nasip olmasın ki değil. Söylesene, en güzel mevsimi bir bedene koyup karşıma getirdiler diye mi bütün bunlar? Ve ben sana senin için öyle bir şiir yazarım, yazarım da yoksun. Gel, gel yeter ki... Yıllarında şiir olmazsam, gömsünler beni boşluklara...

Ben sana senin için bir değil, bin şiir yazarım. Yazarım da şüphelerim var. Senin şu gerçekle hayal arasında tamamlanmışlığın var ya, işte o beni müşküle sokuyor biraz. Şaire şiir yazmak deli cesaretiymiş. Benimki ise şiirin kendisine yazmak. O yüzden şöyle tanımlıyorum seni iyi dinle; eğer sen gerçeksen ki herkes gerçek olduğunu söylüyor, o zaman şiir diye açıklayabilirim mevcudiyetini. Sen de bilirsin ki, gerçekliğin son noktası şiirdir.

Ve ben şiiri pek severim,
Ötesi hayal meyal...
Ne diyeyim,
Güzel şiirsin vessalam...

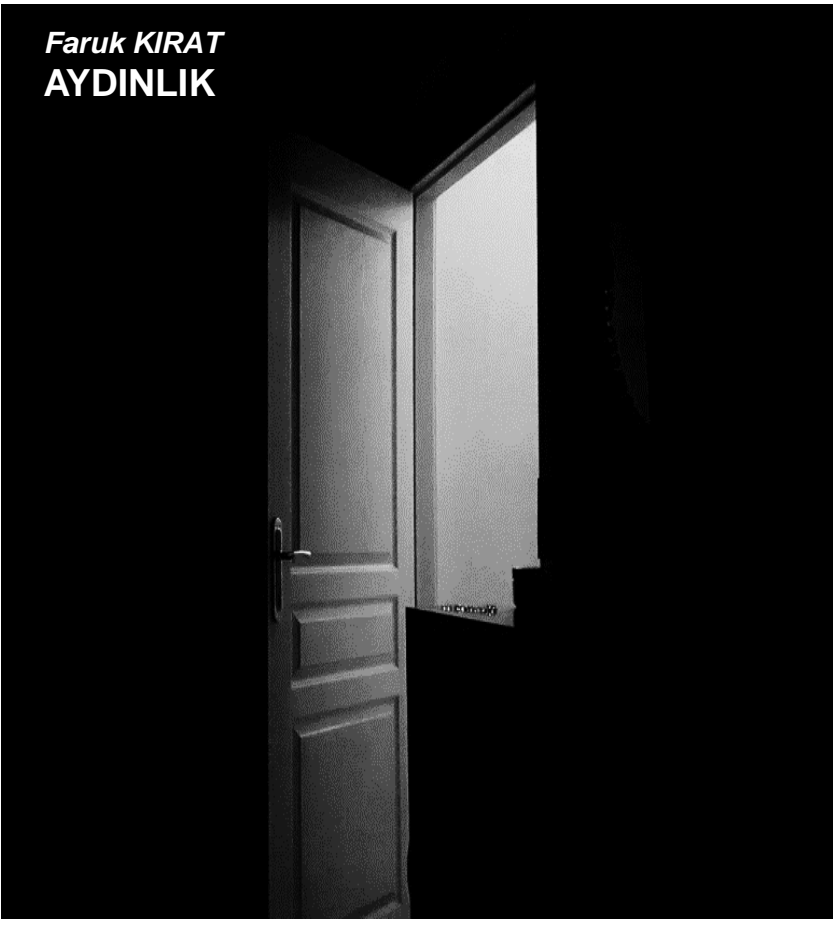
Gizem Ay DEMİRCİ
MUM IŞIĞI

İnsanların hüznüleri ve mutlulukları aynı olmadı hiçbir zaman. O üzüldüğün küçük şeylerin, dedenin ceketinin, minik bir bakışın, gerginliğin, bir kelimenin, âşık bir suratın, sokaktaki tüyleri dökülmüş köpeğin seni ne kadar üzdüğünü anlamayacaklar. O küçük şeylerin kocaman yansımaları göremeyecekler.

Herkes farklıdır sevdiği zaman, güldüğü zaman, baktığı zaman... O pencereden bakınca binaları görür, sen yıldızları. O yağmurdan kaçır, sen sırlıslamak için dışarı çıkarsın. Gözlerinin içine bakarken ödemesi gereken faturaları düşünür, çayın altını kapatıp kapatmadığını hatırlamaya çalışır, sen onu ne kadar çok sevdiğini. Herkes farklıdır. Sen aşkın bir bebeğin avuç içinde olduğunu düşündün, reçel kavanozlarını en güzel rafına dizdin, çınar ağacının dalı kırıldığı için günlerce ağladın belki, kimse açacağına inanmasa da her gün ıhlamurunu suladın çiçek açsın diye. Sen hep böyle kal. Gülüşlerinle, üzüntünle, aşklarınla, pişmanlıklarınla, yaşınla, başında sakladığın o yıldızlarınla, anlamsız buldukları hatıralarınla güzelsin. Bir sokak köpeğinin başını okşadın, yaşlı bir amcayla sohbet ettin, çayı açık içtin, durup dururken güldün çünkü aklına komik bir şey gelmişti, yüzündeki o gülümsemeleri onlara uydurmadın. Âşık oldun, güldün, ağladın, hediyeler aldın, kaybettin, bir şeyler öğrenip durdun, geldiler, gittiler, geldin, gittin, eleştirdin, mutlu oldun. Duygularını reddetmedin, yaşadın, yenildin, yenilgiyi kısa tuttun, geri adım attın ama o zaten çıkmaz sokaktı. O sabah yine sıkı giyindin üşütmemek için. Yıkıldın ama yine de güzelsin, daha güzelsin.

Çabaladın, çıkamayacağın geceleri sabah ettin. Kendinden eksildin. Yine güneş doğduğunda gülümsedin. Düştün, biraz daha büyüdün. Dizlerini kanattın. Ama o düştüğün yolun kenarlarına çiçekler ektin. Kasımpatı koktu buram buram. Bir mum yaktın ama hiç söndürmeyeceksin. Rüzgârdan korudun onu, kendi nefesinden. Kuş kanadını geç, kapı gıcırtsından bile korudun. Tamamen eriyince kendine deyip söndü. Onu kendisinden ve doğasından koruyamadın. Kendini suçlamayı bırak. Hem kapı da gıcırdasın biraz.

Kendini korumak zorundasın. Sahip olduğun en değerli şey bu "kendine aitlik". Sınırlarının farkında olmak zorundasın. Çizgiler her zaman görünür değildir. Şimdi kalk, yapamadığın ne varsa yap. Yaptıklarından değil yapamadıklarından pişman ol. Çünkü hareket etmezsen acı üzerinde birikir.

Selin Rana ATAK
SONBAHAR

Rutubet, yalnızlık kokusu... Mor, yalnızlık rengi ve sessizlik, yalnızlığın sesi...

Beyaz naylona kapladığı kırık penceresinden gün batımını izlerken hafif esen rüzgâr, gündün güne beyazlayan ve iyice azalmış saçlarının gözünün önüne gelmesine sebep oldu. Üç ayaklı, eski, hasır tabureden yavaşça kalktı. Taburenin gıcirtısı doldurdu kulaklarını. Tahta döşemede adımları yankılanırken odanın köşesindeki paslanmış ve kireç tutmuş çeşmede üzerine çöken rehavetin kalkması için yüzünü yıkadı. Kapının arkasındaki askılıktan çok da kalın olmayan paltosunu üzerine geçirerek dışarı çıktı. Her akşam gittiği parka yöneldi nasır tutmuş ayakları. Tam on yıldır tek başına gelip oturduğu banka kendini yavaşça bıraktı. Oysa önceden yalnız değildi. Nefesi, gündüzü, mutluluğu vardı. Biricik karısı vardı. O hayatından çıkıp gideli, kara toprak onu alalı, evi sessizliğe gömüleli bugün tam on yıl olmuştu. Koskoca on yıl. Gençken de geldikleri bu park değişmişti elbet. Yenilenmiş, güzelleşmişti. Gerçi ona göre on yıldır hiçbir şey güzel değildi ya, neyse! Yaklaşık kırk yıl önce-yani yirmili yaşlarındayken- karısına okuduğu sararmış kâğıda yazılmış şiiri cebinden çıkardı. Özenle ve yavaşça katladığı kenarlarında yaprak deseni olan kâğıdı açarak iç geçirdi.

Bu adam sonbaharı sevmezdi. Sonbahar ona yaprakları hatırlatıyordu. Bir küçücük filizken, büyüüp yeşererek sonra sararan ve toprağa karışan yaprakları... Biricliğini de bir yaprağa benzetiyordu işte. Onun filiz olup yeşillendiğini görmüş, o güzelliğini fark etmiş ve ona ömrünü adamıştı. Ama sonra şu an ayaklarını bastığı toprak onu elinden almıştı. İşte bu yüzden sonbahar kötüydü ona. O da artık sararmıştı, ölümü yaklaşmıştı. Bunun zaten farkındaydı. Bir an önce toprağa düşmek istiyor ve zamanını bekliyordu.

Daldığı derin düşüncelerden bağırın bozacının sesiyle sıyrıldı. Kâğıdı tekrar yerine koyup evine yöneldi. Gecenin geç saatleri olduğu için kimseler yoktu sokakta. Tek sesi onun adımları çıkarıyordu. Fakat bu seslere art arda çalınan korna sesleri eklendi ve sert bir fren sesiyle son buldu.

Maide BAL
GÖZ YAŞI

Soğuktu... Çok soğuk. Bir o kadar da sıcaktı. Yakıcı bir sıcak. Oturduğum merdiven, beton olması nedeniyle, çok soğuktu. Bence çok sıcaktım. İçimde bir ateş yanıyordu sanki. İçimdeki ateş canımı yakıyordu. Canım yanıyordu... Beynimdeki düşünce diye adlandırılan şeyler ise ateşimi körüklüyordu. Ağlasam? Ağlasam geçer miydi? Gözlerimden yanaklarıma doğru dökülse damlalar söndürebilir miydi bu ateşi? Ne için akıtılırdı? Çok mutlu olduğumuzda ya da üzüldüğümüzde akardı bu gözyaşı değil mi? Canlı mıydı? Yoksa bizler ağlarken içimizdeki ölümlüğü mü akıttırdık damla damla ?

Bence gözyaşı intihar. Gözyaşının ardından gelen hıçkırık ise katliam. Üzüntünün ve mutluluğun; yani duyguların lisanı bence gözyaşı. Ve insan tüm ruhu, kalbi ve bedeniyle yaşar duygularını bence. Yani gözyaşı kalp, gözyaşı ruhtur belki de.

Çok üzüldüğünde, çok mutlu olduğunda ya da çok koktuğunda ağlar ya insan hep. Hep ‘çok’ bir şey hissettiğinde ağlar ya. E büyüklerimiz boşuna mı demiş ‘Her şeyin fazlası zarar.’ diye? Dememiş. Boşuna dememiş. Dedim ya az önce gözyaşı ruhtur diye. Ağladığımızda ruhumuzdan bir damla kopup akmaz mı o zaman göz pınarlarımızdan? Her ağladığımızda ölmez miyiz biraz daha? Her gözyaşında ölmez miyiz belki de bir damla daha? Her gözyaşında yok olmaz mıyız damla damla? Yani diyorum ki ‘en’ lerde yaşama. Ortada al nefesini. Tam ortada. Arada ya da arafta kal demiyorum. Ortada dur. Tam ortada. Kimsenin senin ruhunu yeryüzüne damlatmasına izin vermeden... Ortalarda bir yerde...

Mahmut BAYİR
YALNIZLIK

Yaşayabilmek için birine ihtiyaç duyar mı insan? Öyle ya, yalnızlık yetmiyor çoğu zaman. Hani demiş ya şair, ‘Kimse yalnızlığa sarılamaz.’ diye haklı galiba. Yalnızlığa sarılamıyoruz ama, yalnızlık bize sarılabiliyor, içimizi titretebiliyor bazen, ağlatabiliyor. Yalnızlık insanı çaresiz hissettiriyor çoğu zaman peki yalnızlığı sevebilir mi insan? Tek başına yürümeyi, tek başına yolculuk etmeyi kim sevebilir ki? Yalnızlık zordur zor. Gülerken bile içini acıtır insanın. Hep sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissettirir. paylaşmayı bilmez yalnız insan, derdini, tasasını paylaşmamıştır çünkü. Hani canın yandığında bunu bir tek sen bilirsin ya. İşte bunun adı yalnızlıktır. Yalnız insan herkesten uzaktır, en çok da kendinden. Beklediği vardır ama bekleyeni yoktur çoğu zaman. Kendi içinde kaybolmaya mahkûmdur hep. Hayatı, insanları, doğayı boş görür yaşamayı istemez. Vakit geçmek bilmez onun için. Saniyeler bir ok misali kalbine saplanır, acıtır her nefes alışta içini. Bu acıyla bağırarak ister ama bağırarsa da onu kimsenin duymayacağını bildiği için susar, susar... Peki, hayat bu kadar basit midir? Bilinemez hayat kime basittir. İşte yalnız insan bir umut şunu yapar; zamana bırakır. Zaman gerçekten yalnızlığı alabilir mi peki? Belki de biri çıkar karşısına, alır tüm yalnızlığını. Doldurur içini, nefes bile alamaz. Çünkü yeter ona içini dolduranın varlığı. Almıştır işte çoktan yalnızlığını, korkutmaz artık yalnızlık onu. Yaşamak artık çıkar onun için zulüm olmaktan, acı verip hayatı zindan etmekten. Şimdi artık yalnızlık korksun yalnız kalmaktan. Ellerini tutup sınıksız sarılır karşısına çıkana, artık yalnızlığın kendisine sarılmaması için.

Feyza ERDOĞAN

YOKLUĞUNDA HABER VAR

Didemim, gözüm gibi sevdiğim...

Uzun bir süre gözlerinin içine baka baka yazılar yazdım. Gülüşüne, hiç yabancı olmadığını o bakışlarına baktım. Karşımda fotoğrafın dururken doldurdum tüm sayfaları. Bu uzun yolda bana yarenlik ettiğin için sonsuz teşekkürüm var sana. Gözlerin için, desteğin için, ne zaman tıkanırsam 'yapabilirsin' dediğin, yüreklendirdiğin ve benden hiç vazgeçmediğin için.

Yolumun yoldaşı, teşekkür ederim.

Yollarım bitmiyor ve bitmeyecek. Bu yüzden yanımda olmaya devam edeceğin için de şimdiden ediyorum teşekkürümü.

"Neden beni çağırmadın?" demeyeceğini ve hep beni çağırmadan geleceğini biliyorum. Ve sen de, senin irtibat numaralarını hep yanımda taşıdığını biliyorsun.

Didemim, canım...

Yokluğunda, yokluklarında inan içimde yüzlük bir ampul gibi parçalanmış o kadar çok şey oldu ki. "Ay Dede orada n'apıyor?" dememe gerek bile kalmadı. Ay Dede de içimde parçalandı. Kimse beni dinlemedi. Yıldızım söndü. Işığım ortadan kayboldu. Yüreğim, koltuk altına sıkıştırılmış yenik bir tavla maçı ertesini gibi. Maç bitti. Ben yenildim. Ampul patladı. Ay Dede uzaklara kaçtı. Yıldızım söndü. Ama hayattayım. Ayaktayım. Şu yer küreye basabiliyorum. Nefes alabiliyorum mesela. Bilirsin çok zor bir iştir, ehemmiyet gerektirir. Ama başarıyorum. Çünkü senden öğrendim.

Bulaşık yıkıyorum mesela ara sıra. Ama hala bir lağım faresiyle göz göze gelemedim. Sarman bir kedi bacaklarıma dolanıyor en fazla. Ne zaman bulaşık yıkasam pencereyi açıtırıp dışarı çıkabilmek için gözlerime bakıyor. Anlaşıyoruz. İdare ediyoruz. Üşümesin diye istediğini vermiyorum ona bazen. Kaderine boyun eğip uyumaya gidiyor o da. Yokluğunda kediler bile boyun eğmeyi öğrendi Didem.

Bense gömleğe göynek demeye çalışıyorum şu sıralar. Şu sıralar cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Olacak diyorum, olmalı diyorum. Burcu gibi yapıyorum. Taşıtlara binerken, taşıtlardan inerken, en çok korktuğumda, en çok üzüldüğümde şiirler mırıldanıyorum sesli sesli. Yürürken yanımdan geçenler bana bakıyor. Evet konuşuyorum. Hem de kendi kendime. Neden anlamak istemiyorlar Didem. Oyun oynuyorum, İpek Yolu'nda ipeği canlandırıyorum, Baharat Yolu'nda baharat olmaya çalışıyorum. Onu bile anlamıyorlar. Kim anlar Didem, tarçın kokusunu sevmek için kendimi bu kadar zorluyor oluşumu kim anlar? Pollyanna bile anlamadı. Onunla tartıştık geçen gün. Kızma bana. Haklıyım bu sefer. Darıldım ona. Hem zaten ben uzun süre küs kalamam biliyorsun. Endişelenme yani. Sana söz verdiğim gibi ona mukayyet olmaya hep devam edeceğim.

Didem yokluğunda n'oldü biliyor musun? Ayak numaram büyümüş. Bunu hiç beklemezdim kendimden. Otuz altı numara ayaklarımla dolaştığım şehirlerin üstüne otuz yedi olarak basıyorum artık. Tek başıma dolaşıyorum otuz yedi numara ayaklarımla şehrin sokaklarında. İşlerimi hallediyorum bir çırpıda. Üstesinden geliyorum yani icabında. Kimden öğrendim sanıyorsun.

Kahve içmek istiyor canım ara sıra. Acı kahve. Onu da içiyorum bir çırpıda. Çarpıntılarım başladı ama yine. Dikkat etmeye çalışıyorum kendime. Ama yine de çok düşünmüyorum işte. Olduğu kadar diyip konuyu kapatmaya çalışıyorum. Düzgün bir insan olmaya çalışıyorum Didem. Biliyorum sen de biliyorsun beceremeyeceğimi. İnsanların 'düzgün' dediği dağınıklığa ayak uyduramayacağımı biliyorsun. Kendimi kandırmayı bıraktım Didem.

Gözlerimi kapatıyorum çoğu zaman, görmemek için bazı şeyleri. Asıl böyle dikkat etmeli çünkü insan kendine. Bazı şeyleri görürsem üzüleceğimi sen de biliyorsun. Bak dikkat ediyorum işte kendime. Beceriyorum yani. Oluyor. Başarıyorum. Göz görmeyince gönül kanatlanıyor nasıl olsa. Bunun da üstesinden geliyorum. Kendimi uzun bir süre yangın kovaşı sandıktan sonra toparlanmaya çalışıyorum şimdi. Ateş püskürüp durmuyorum artık. Manayı fazla zorlamıyorum yani. Bak değiştim bu konuda. Her şey değişiyor Didem. Füsün'un yeşil ela gözleri hariç. Onlar hala aynı ve çok güzeller. Mutlusundur şimdi orada. En çok onun yanında mutlu olursun zaten bilirim. Herkes bilir. Bay Keltoş da bilir. Onu soracak olursan o iyi. İyidir yani umarım. Minik Füsün büyürken onunla ilgileniyor. Yaşıyor. Nefes alıyor. Seni özlüyor. Aynı benim gibi. Hepimiz seni özlüyoruz.

Bilmediğim bir dünyaya fırlatılmış gibiyim burada Didem. Yabancı olduğum bu dünyada sana o kadar ihtiyacım oluyor ki.

Raylar uzanırken içimde kilometrelerce, bas bas bağıyorum menzirim yok diye. Menzirim yok. Üstelik kolonlarım da çatlak. Menzirim yokken, taşlı yollarda yürürken, çatlak kolonlarla daha ne kadar idare edebileceğimi düşünüyorum. Üstelik tadilat yapmalarını da kabul etmiyorum. Etmeyeceğim. İstemiyorum işte Didem. Neden ısrarla kabul ettirmeye çalışıyorlar. Neden bu kadar üstüme geliyorlar. Neden hep herkes kendi istediği olsun istiyor. Neden hep herkes bana istediğini yaptırabileceğini sanıyor. İnatla kabul etmiyorum. Peki benim bu kadar inatçı oluşum hususunda ne yapabiliriz. Ha, soruyorum sana Didem ne yapabiliriz? İnatla vazgeçmiyorum inat etmekten. Hayata bir zararım dokunsun istiyorum çünkü ben de Didem. Hakkım yok mu buna. Hayat beni hiç bilmediğim bir dünyaya fırlattıktan sonra bunu istemeye hakkım yok mu?

Hayata zararım dokunsun istiyorum Didem ama dikenlerim en çok bana batıyor. Sonra tek tek topluyorum dikenleri vücudumdan. Açılan boşlukları şiirle kapatıyorum sonra tek tek. Şiirler yamıyorum yani vücuduma Didem. Yakışmıyorum dünyaya. Çünkü İpek Yolu'nda onca ipek dururken ben nasıl yakışabilirim ki dünyaya. Olmuyor Didem. Oysa ben kendimi bulunmaz Hint kumaşı da sanmamıştım hiçbir zaman. Bak unuttuyordum işte. Daha Baharat Yolu'ndaki Hint kumaşları da var. Gördün mü işte, sıra bana gelmiyor Didem. Daha çok var. Sayıyorum sayıyorum bitmiyor. Bekliyorum bekliyorum geçmiyor. Salyangozlar esir almış zamanı. O yüzden bu kadar yavaş ilerliyor belki de.

Ha birde Didem sen yokken çok şarkı yazıldı, çok şarkı bestelendi biliyor musun? O şarkılardan birinde de bahsedildiği gibi "Gün olur devran döner bende unutulurum."

İşte böyle Didem. Diyeceklerim bu kadar. Anlattıklarımın fazlası değilim.

Taşlı yollarda yürürken Tanrı bana soru sormasın diye kollarımı kavuşturuyorum bir de o kadar. Seni özlemeye devam ediyorum bir de.

Bir gün mutlaka yanına geleceğim. O gün gelene kadar beni beklemekten sakın vazgeçme. Beklemenin üstesinden geleceğinden adım kadar eminim.

Seni seviyorum Didemim, canım...

Görüşürüz.

**Zehra BİLMEZ
GÜNLÜK**

20.11.2017

Bu sabah yine siren seslerini aratmayacak derecede çalan alarmımla uyandım. Alarmlar ve annemin beni uyandırmaya gönderdiği minik çalar saatimin sesiyle. Hemen hemen her sabah aynı sahneyi yaşasakta. Babaannemin kardeşim için "İşime yarasaydı erkenden kalkmazdı." dediği geldi aklıma. Senin de bildiğin gibi bizim evin "Gülpembe'sidir." babaannem. Bütün bu düşüncelerle yaptım kahvaltımı. Babamla annem ise, ablamın okuluna gitti. Ben de kardeşimi okuluna bırakacaktım. Bütün gece gök delinircesine yağmur yağmış, etrafta taş üstünde taş kalmamıştı. Apartmanın tam karşısında olağanca görkemiyle duran akasya ağacı da dayanamamıştı. Garip bir hüznün çökmüştü üzerime. Her önünden geçişimde bana o çocuğa hatırlatan o ağaç, boylu boyunca yere uzanmıştı. Bir anda kendimi hayattan bir haber, çığlık çığlığa saklambaç oynadığım zamanda buldum. Her zamanki gibi bir okul çıkışı taşlarla, ağaçlarla dolu okul bahçesindeydik. Şu köşedeki çam ağacının arkasında saklanan ufak tefek bir kız çocuğu var, önlüğü büyük gelmiş elinde yakalığıyla bekleyen. Evet, benim o küçük kız. Ben öylece durmuş bunları düşünürken "Hadi çabuk olalım zil çalacak!" diyen kardeşimin sesi ile kendime geldim. Günün geriye kalan saatlerinde okula gitmenin verdiği mutlulukla geçirdim.

21.11.2017

Bugün hayatım boyunca, hiç unutamayacağım bir günü geride bıraktım. Gülpembemizi, babaannemizi kaybettiğimizi öğrendik. Sabah çalan bir telefonla başladı her şey ya da bitti tam bilmiyorum. Yanımızda olmasa da var olduğunu bilmek yetiyordu bize. Barış Manço'nun da dediği, "Güz yağmurları altında veda ettik ona.". En çok sevdiği, yorulduğu mevsimde uğurladık. Evet, şimdi köyümdeyim babaannemin evindeyim onun anıları ile dolu, her köşesinde onun izi olan bu evde. Daha bu yaz yaptığı reçeller duruyor köşedeki rafta. Buraya gelene kadar inanamadık gittiğine, yeni yeni anlıyorum. Sanki hala şu kapıdan girip hala uyumadığıma kızacak sabah erkenden başucuma gelip söylenecekmiş gibi. Günler, aylar geçse de alışamayacağımız yokluğuna belki ama dolu dolu geçirdiğimiz günler gelecek hatıramıza. Hep bulutlu bakan gözleri çalışıp çabalamaktan nasırlanmış elleriyle yer edecek kalbimizin en güzel yerinde. Bayramda güler yüzünü görmesekte, hep onu yâd edeceğiz. Elveda Gülpembem...

**Şükriye Şentürk
ANNEM**

Bu hayatta herkes birilerini örnek alır. Kimisi çok güzel diye bir mankeni örnek alıp onun gibi giyinip onun gibi makyaj yapar. Kimisi çok kaslı, çok güçlü diye bir sporcuyu örnek alır, onun yaptığı sporu yapar, kimisi ise çok farklı şeyleri örnek alır kendine. Benim de bu hayatta örnek aldığım biri var tabii ki. O dünyanın en güzel, en güçlü ve en fedakâr kişisi. Biz mutlu olalım diye kendi mutluluğundan ödün veren birisi: Annem...

Evet, ben herkes gibi ünlü birilerini örnek almıyorum kendime. Çünkü benim kişiliğimi olgunlaştıracak kişi tam da yanı başımda. Daha ben beş yaşındayken ayrılmış yollarımız babamla. Annem daha çok genç. Çiçeği burnunda derler ya hani onun gibi işte. İş kazasında kaybetmişiz babamı. Annem haberi duyunca ne yapacağını bilememiş, koşmuş annesine haber vermiş. Apar topar hastaneye gitmişler. Tabi beni de yanlarında götürmüşler. Ben olandan bitenden habersiz anneme bakarken ameliyathaneden çıkan o doktor ve dediği o tek cümleyi hatırlıyorum: "Başınız sağ olsun!" Belki o zaman ne demek istediğini anlayamadım doktor amcanın ama şimdi daha iyi anlıyorum.

Her günümüz gırgır şamata ile geçer normalde ama o gün evde hiç ses yoktu. Sadece başında siyah örtüler olan bir sürü teyze. Belki beş yaşındaki bir çocuğun bunları hatırlaması pek mümkün değil ama bende o kadar büyük bir iz bıraktı ki sanki hala o günü yaşıyormuşçasına hatırlıyorum her şeyi...

O gün sadece sessizlikle geçti. Bu duruma alışkın değildim, anlamıştım bir şeylerin ters gittiğini. Bend e herkes gibi yapıp sadece sustum. Akşam olmuştu herkes dağılmış sadece annemle ben kalmıştık. Sessizlik içinde sadece birbirimize sarılıp uyumakla yetindik. Sabah olduğunda annem bana belli etmemek için sanki her şey normalmiş gibi davranıyordu. Yine benimle şakalaşıyor, çikolatalı süt içiyordu ama gizli gizli odalarda ağladığımı görmüştüm birkaç kez...

Yirmi yıl geçmiş aradan babam öleli. Ben küçükken babam hep çocuk doktoru olmamı istemiş. Bende babamın istediği gibi çocuk doktoru oldum. Her ne kadar onunla uzun zamanlar geçirmemiş olsam da belki bu sayede mutlu etmiştim babamı.

Şimdi benim bir kızım var. Adı Ada. O da tıpkı ananesine benziyor. Çok güçlü, asla pes etmiyor. Ben de hayata karşı öyleyim. Tıpkı annem gibi. Her şeye rağmen güçlü durmayı pes etmemeyi öğrendim ben annemden. Bu hayatta başıma ne gelirse gelsin kızımı asla yalnız bırakmayacağım. Çünkü ben hayatta en önemli kişiyi örnek aldım kendime: Annemi...

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ali ALTUN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ayşegül KAHRİMAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

Sibel SAĞLAM

Semra KILIÇ

Halil YILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72